UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante P

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Anteus gigas tibycus quem hercules occidit hunc fabule fingunt quaſi filius terrę fuerit propter quod cadens in terrā fortioꝛ ſoleret aſſurgere.

Antheus cū h. vnus fuit ex Aeneę ducibus. Uir. Anthea ſergeſtumqꝫ vocat.

Anthypatea: diſcoꝛdia ſicut Sympatea concoꝛdia nobiliū an docet Ply. li. xxxvii. υπατος conſul.

Antypaphus latine pꝛoconſul.

Antonomaſia cū accētu in pe. dici pōt ꝓ noīe. i. vice noīs poſitio. Diome. Antonomaſia eſt vocabulū qđ ſine noīe poſituꝫ loco eius fungitur: vt eſt arma virūqꝫ caro vbi intelligitur Aeneas. Fit aūt tribus modis. Ab animo vt magnanimus anchiſiades. i. Aeneas. A coꝛpoꝛe: vt ipſe Arduus. i. Polyphemus. Extrinſecus vt infelix puer atqꝫ impar ꝯgreſſus. Achilli hoc eſt Troiulꝰ inde antonomaſticos denominatiue

Antiochus nomen pꝛopꝛium regis Syrię Seleuci regis fili Fuere ⁊ alij Antiochi Syrię reges. Fuit ⁊ aliꝰ Antiochus Aſcalonita phus Ciceronis Brutiqꝫ pꝛeceptoꝛ.

Antiochia vꝛbs in Syria q̄ pꝛius Metropolis Epiphane et reblata ab aliꝭ Theopolis hoc eſt dei ciuitas eſt appellata. Hanc Seleucus nicanoꝛ in ſuoꝝ memoꝛiam cōdidit olympiade: quā oꝛontes fluuius interfluit ab occidentali regione lauat męnia eius farfar fluuius. Alia eſt Antiochia ad ꝑ ſicū littus ab Antiocho cui ſother cognomen fuit condita. Ab Antiochia fiūt adiectiua Antiochenus ⁊ antiochenſis.

Antonioꝝ famia Romę nobiliſſima vetuſtiſſimaqꝫ fuit: vtpo te quę ab Antone Herculis filio ⁊ noīata ⁊ oꝛiunda pꝛodit

Anthꝛopos pe. pꝛodu. Nam grece ανθρωπος οτι ανω και τροπη latine homo dicitur.

Antropophagi populi Scythię q̄ humana carne veſcūtur φα γω enim comedo ſignificat. Hi populi ſunt ad oꝛientē ac ſeptentrionē Maſſagetis ⁊ circa hos triſtiſſima ſolitudo et mare quod Tabin vocant.

Anthꝛopophoꝛmitę dicti ſunt q̄ ſimplicitate ruſtica deū habere membꝛa arbitrant. Uñ ⁊ Antropophoꝛmiteca hęreſis

Anthꝛaces pe. ꝓ. latie carbones. Anthꝛaceus carbonarius. Anthꝛacia pꝛuna. Anthracinꝰ coloꝛ niger: a carbone ꝙ carboni ſimilis ſit: ſiue ꝙ huiuſmodi coloꝛ fit ex tritis ī moꝛtario carbonibus. Uar. de vi. pa. Pꝛopinquę adoleſcētulę ⁊ iā anthꝛacinis ꝓ primo amiculo nigello: capillo demiſſo ſequūt luctū: Rurſus Anthꝛax ſicut ſcribit Hie. ad Dama. genus ē lapidis fulgidi atqꝫ lucentis quem nos carbunculum interpꝛetamur ⁊ quem in duodecim lapidibus inuenimus.

Antlia. ę. machinula ad hauriendam aquā excogitata Nam αντλειν latine haurire dicit. Mar. cura laboꝛatas antlia tollit aquas. Et Feſtus antlare haurire a gręco αντλεω και ενθεν το αντλημα και λεομεν deſcendit Liui. Florem antlabant liberi excartheſiis.

Antrū. crypta. latine ſpecus vel cauerna quaſi atrū: vt inquit Amb. li. hexa. ꝙ atro inhoꝛreſcat ſitu atqꝫ offuſcatione tenebꝛarū. Nā antrū vocant ingentem quandā concauitatē in vꝛbē ductā: ſed miroꝛ cur tantus vir dictiunculā etiā puerilis manifeſtam gręcā το αντρον του αντρου latinā eſſe voluerit: neqꝫ ſuidam citare ant alios gręcos opoꝛtere. Eſt etiam nomen fluminis in Bꝛitannia.

Antꝰ aīal ē ð quo. Plyn. lib. x. ſcribit ꝙ equoꝝ hinnitꝰ īmitet.

Anubis pe. ꝓ. gtūꝫ facit anubis vel idis ⁊ lingua ęgyptiaca ðꝛ canis in cuꝰ foꝛma colebat Mercuriꝰ vt īquit Ser. Uirg. Omnigenūqꝫ deū monſtra ⁊ latratoꝛ anubis. Ouid. ð ſine titulo. Per tua ſacra p̄coꝛ ꝑ anubidis oꝛa verēdi. Diod. ſcribit anubiꝫ filiū fuiſſe Oſiridis qui canem geſtabat tanq̄ꝫ armorum inſignia. Ex quo ęgyptij canem venerantur ⁊ anubim deum canino capite effingunt.

Anxius ſollicitus męſtus ab αγχω παγξω Unde anxietas ⁊ anxietudo de quibus ſupꝛa.

Anxifer pe. coꝛ. q̄ſi angoꝛē anxietatēqꝫ ferens. Ci. li. ij. tuſ. Nūc doloꝛum anxiferi toꝛquent vertices. nunc ſerpit ardoꝛ.

Anxyrus pe. coꝛ. dr q̄ſi abſqꝫ raſura. ab α ſine ξυρευω rado. Nā inberbis a Campanis colebat Juppiter enim interponitur ad euphoniā vt. αμβροσια

Anxur tam. maſ. q̄ꝫ neu. generis vꝛbs eſt quā oliꝫ Trachinam nūc Tarracinā dicūt. Mar. Siue ſalutiferis candidus anxur aquis. Hoꝛ. Millia cū pꝛāſi tria repimꝰ atqꝫ ſubimꝰ impoſitū ſaxis late candentibus anxur. Dicitur autem anxur: vt Ser. docet qꝛ illic colebatur Jupiter anxurus quaſi. i. ſine nouacula quia barbam nunq̄ꝫ raſiſſet.

Anyger et anygrus fluuius theſſalię. De quo Oui. Fundit anygrus aquas.

Anypodetꝰ ανυποδητους gręci vocāt q̄ pedibꝰ ſūt nudis.

A ante O

Aonia regio Tracię ab Aone rege Neptunni filio dicta: quē factiōe ſuoꝝ ex apulia pulſum in Bęotiā tradūt veniſſe: ac de ſuo noīe mōtanā regionē Bęotię vocitaſſe Aoniā. Aoneſqꝫ eius mōtes dicūt. Hinc Aonius aonia um. Ouidi. Seperat aonios actęis phocis ab aruis. Similiter Aonides patronymicum ꝓ poſſeſſiuo. Juuena. Aptuſqꝫ bibendis fontibus aonidum.

Aoꝛſi ppłi nō ꝓcu. Jaxarte fluuio q̄ in hyrcanū mare influit vt inquit Ptolo. Alios Plynius in Europa collocat aoꝛſos. Scribit Strabo. Aoꝛſos thanaiꝫ accoluiſſe.

Aoꝛnos: fuit petra apud Jndos pꝛeceps ⁊ in via monumētis hiſtoꝛicoꝛum celebꝛata quaſi auibus inacceſſa. A enim priuationem ſignificat. auē. Scribit Plut. Alexandrū cū intellexiſſet hāc petrā teneri ab hoīe meticuloſo dixiſſe. nūc locus iſte facillimꝰ ē captu

A ante P

Apamea: inſula eſt a Tygri fluuio circumfuſa ſic dicta vt ſcribit Plyniꝰ ab Anthiochi matre. Eſt ⁊ Apamea bithynnię oppidū: quā Nicomedes cognomēto Epiphanes Pruſij regis filius de matris Apames noīe Apamean vocari voluit quę Myrlea a Myrlo colophonioꝛum duce dicebat

Apamia cū. i. vꝛbs minoꝛis aſię eſt: ⁊ vna phꝛygiarū vꝛbium maxima fuit. Urbs fuit noīe Celenis qua deſtructa Antiochus ſother hoīes trāſtulit in eā quę poſtea Apamia dicta ē ⁊ vꝛbē appellauit de noīe matris Apamie Artabazi filię q̄ Seleuco nicanoꝛi nupta fuit Eſt ⁊ alia vꝛbs eiꝰ noīs ī ꝑthia

Apageſis: pe. coꝛ. aduerbium grecuꝫ comicū familiariter corripientis eſt quod ſignificat abduc ſi vis ⁊ remoue. Apul. Apageſis iam cruentos deos.

Apanthꝛopos. pe. pꝛo. latine inhumanus dicitur. Apanthꝛopia inhumanitas.

Appella dici pōt ſine pelle. Quo noīe vocati ſunt iudei circūciſi. Hoꝛ. li. Ser. Credat iudęus appella.

Appelles: is. vel etis. ſꝫ Priſ. nomē pictoꝛis eximij patria Coi q̄ oēs ꝑuſgenitos futuroſqꝫ poſtea ſuꝑauit: ⁊ picturę plura ſolus ꝓpe ꝯtulit q̄ꝫ ceteri. Fert Alexādrū macedonē a nullo pingi voluiſſe q̄ꝫ ab appelle. De hꝰ Oui. Si nūq̄ꝫ venereꝫ coꝰ pinxiſſet appelles. Merſa ſub ęquoꝛeis illa lateret aq̄s.

Apenninꝰ ꝑ duplex. nn. a penna q̄ ē ſūmitas. Uel a pęninꝰ cū ę. dipth. vt ſētit Ser. q̄ſi alpes pęni quē Annibal pmꝰ ſuꝑauit. Hic Jtaliam diuidit incipitqꝫ a Genua ⁊ ſupra carnos incumbit. Liu. li. xxi. penninum dicit diſputans.

Aper poꝛcus ſylueſter. ab αφρὸς ſpuma ꝙ ſpumaꝫ oꝛe emittat. Uel dicit a feritate quaſi aſper ꝙ hirſutus ſit ſeu ꝙ in locis aſperis habitet: vt inquit Uarro.

Aperio: ex ad pario vt inquit Priſ. abiecta. d. qꝛ ad ſequente p. nūq̄ꝫ abijcit. Et ſignificat pateſacio. Ter. Foꝛes aperi. Habetqꝫ a coꝛ. Juu. Pꝛotulit vt mons eſt ⁊ apta palluit agna. Quandoqꝫ detego. Hinc Macro. ait iunioꝛes ſolitos eſſe non tam honoꝛis q̄ꝫ valitudinis cauſa maioꝛibꝰ caput aperire Statius. Sic fatꝰ apto enſe vocat ſocios. Per trāſlationē aperire ponit ꝓ exponere. Plau. Age iā: et hꝰ ęnigma apꝑi nobis Jtē ꝓ nudare. Ci. Uerent. n. ne ſi quo caſu acciderit: vt ꝑtes coꝛꝑis q̄dā aꝑiāt: aſpiciant nō decore. Jtē ꝓ vulnerare Juue. Fuſte apꝑire caput cādelā apponere valuis. Huius vbi ꝯpoſita ſūt adaperio. ꝙ eſt valde aperio. a quo Ada

pertile pe. coꝛ. qđ aperit̃ vel aperiri pōt: vt verſatilis axis q̄ verſat̃ vel verſari pōt. Oui. de triſ. Aſpicis a dextra latꝰ hoc adapertile tauri. Exaperio: foꝛas vel valde aperio.

Apeſus untis montis nomē ē q̄ nemeę ſuperiacet: vbi Theſeus ioui primū opatus credit̃. Dictus ab heroe. cui Apheſas nomē erat. Pap. mons erat audaci ſeductus in ęthera doꝛſo noīe Lernei dicūt apeſunta coloni gētibus argolicis olim ſacer. Ab hoc monte apeſuntius Juppiter dictus fuit.

Apes vel potius apis in noīatiuo ſingulari. Col. li. x. Nā quāto grandioꝛ apis atqꝫ rotondioꝛ tanto peioꝛ. Ouid. lib. xiiij. Me non apis inde tulit collectos ſedula floꝛes. Hoc nomē cōpoſitū exiſtimāt pleriqꝫ ab a fine ⁊ apes: ꝙ ſine pedibus naſci videat̃ id genus volucris. Dicente Uirgilio. Trunca pedū pꝛimo. Sed cū nō ſeruet analogiā. ſicut cętera cōpoſita. bipes bipedis. tripes tripedis. cōpes edis. magis ſimplex iudicandū eſt. Creantur apes ex bobus ſicut crabꝛones ex equis fuci ex mulis: veſpę ex aſinis.

Apis idis. vel apis. apud ęgyptios bos dicit̃ q̄ ⁊ ꝓ numine colitur. Luc. Et ſacer in cineres magni mactabit̃ apis. Hinc ēt dictus ē ſerapis: a q̄buſdā Oſiriſ. Aug. li. xviij. ci. dei. Rex argiuoꝝ apis nauibus tranſuectus in ęgyptum cū ibi moꝛtuus fuiſſet factus ē Serapis oīuꝫ maximus ęgyptioꝝ deus. Nōis aūt huiꝰ cur nō apis ēt poſt moꝛtē ſꝫ Serapis appellatꝰ ſit facillimā rationē. Uarro reddit. Quia enī arca in q̄ moꝛtuꝰ ponit̃ qđ oēs iā ſarcophagū vocant σόρος ſoꝛos dr̃ gręce. ⁊ ibi eū ſepultū venerari cęperūt pꝛiuſq̄ tēplū eiꝰ eēt extructū velut ſoꝛoſopis vel ſoꝛapis pꝛimo deīde vna littera vt fieri ſolet cōmutata ſerapis dictꝰ ē. Jlle aūt quē mirabili vanitate decepta ęgyptus in honoꝛē eius diuitijs affluentibus alebat qm̄ eū ſine ſarcophago viuū venerabat̃ apis non ſerapis vocabat̃. Quo boue moꝛtuo qm̄ querebatur ⁊ reperiebat̃. vitulus coloꝛis eiuſdē mirū quoddā ⁊ diuinitus ſibi pꝛocuratum eſſe credebant. Eſt ēt apis vicus in aphꝛica. quia nobilis religione ęgypti locus eſſet.

Apianus apiana. um qđ apes auide ſumunt. Uñ apianę vuę dicte ſunt inquit Col. muſcę inſectant̃: nūc vulgo a muſcis muſcatulla dicitur Greci ſticam vocant ēt a quodam ſapoꝛe quaſi caſtoꝛeo. Ply. lib. xiiij. Apianę apes dedere cognomen pꝛęcipue earum auidę.

Apiarius q̄ curat ſiue q̄ poſſidet apes. Ply. lib. xxj. Prouētuꝫ enim ſperant apiarij large floꝛeſcente thymo.

Apiarium: locus vbi apes ꝯſidēt hoc eſt vbi aluei apū tenent̃ quod meliſſon a meliſſis hoc ē apibus ēt ⁊ mellariū noīantur. Col. li. x. Nō eſt dubitandum quin ędificio iūctum apium maceria circundemus ſed in ea parte quę tetris latrinę ſterquilinijqꝫ ⁊ balnei odoꝛibus libera eſt.

Apicula diminu. parua apis. Ply. li. vij. Quadrigā ex eadē materia quā muſca integeret alis fabꝛicatam ⁊ naueꝫ quā apicula pennis abſcōderet. Dr̃ et apecula ab apes ntō quę merops etiam vocatur Uir. Meropes alieqꝫ volucres.

Apiaſtra illa auis dicitur quę apes comedit.

Apiū herba folia habens petroſelino ſimilia ſed maioꝛa ex q̄ fiebant apud antiquos coꝛonę victoꝛibus ſacri certaminis Nemeę. Juue. Gaudentis fędo pegrina ad pulpita ſaltu ꝑſtitui graięqꝫ apiū meruiſſe coꝛonę. Ab apij etiānū coꝛona quā. L. Apiꝰ in achaia meruit Apioꝝū gētē Romę eē cognominatā legimꝰ. Quidā hoc nomē ab Apice deducūt: qꝛ antiqui apicē capitis apio coronabāt. Hāc herbā greci Selinon dicūt: cuius multa ſunt genera. Quod eniꝫ ſpōte in humidis naſcit̃ Helio ſelinū ē ἕλος enī dr̃ palus vno folio ē nec hirſutū. Quod in ſiccis hippoſelinū quo equi libēter veſcuntur pluribus folijs eſt ſimile helioſelino. Jd ⁊ petroſelinum ⁊ oluſatrum ſiue oliſatrum nūcupat̃. Tertium oꝛeoſelinum: quaſi montanum apium: cicutę folij radice tęnui.

Apiaſtrum herba eſt quę a meliſſis meliſſephyllon appellat̃. Hoc eſt apium folium. Et a melle dicitur mellitena. Nullo magis floꝛe gaudent apes.

Apicę oues dictę ſunt quę non amplo coꝛpoꝛe ſint nec multaꝫ lanam habent circa coꝛpus totum.

Apia. via Romę ab Apio claudio ſic vocata.

Apinę pe. coꝛ. nuces vocātur: quę cutem verius q̄ꝫ putamen adeo mollem habent vt ſimul mandantur.

Apina arboꝛ q̄ſi minime pinus: quę pinus picea dr̃ ꝙ picę potius q̄ꝫ pino ſil'is ſit Apina ēt tritaqꝫ duo oppida apulię fuerunt quę Diomedes euertit Tātali ignominia vt in ꝓuerbio ludibꝛium tranſierint. Quotiens enim rē nulliꝰ ꝑtij oſtēdere volumus Apinas ⁊ tricas nominamus. Mar. Sunt apinę tricęqꝫ ⁊ ſi q̄d vilius iſtis.

Apidanus. pe. coꝛ. fluuius theſſalię. Luc. li. j. Jt gurgite vaſto apidanus nunq̄ꝫ qꝫ celer niſi mixtus enipheus.

Apex ꝓpꝛie virga in ſummo flaminis pileo in cuius extremo modica lana eſt qđ pꝛimū cōſtat ad albā Aſcaniū inſtituiſſe. Plerūqꝫ tn̄ ſumit̃ ꝓ ſumma verticis parte ꝙ longe ſit a pedibus. Aliqn̄ ēt ꝓ celi: ſiue galeri ſeu mōtis aut litterę ſūmitate. Pꝛo diſtinctiōis nota. Pꝛo honoꝛe vel ꝓ aliq̄ re cuius ſummitas eſt acuminata Col. li. v. Eiuſqꝫ velut apex ꝓnus īminēs mucro vocat̃. Ponit̃ ⁊ ꝓ ſacerdotū ſeu pōtificū infula quā vulgo mitrā vocāt. Ual. li. j. At ſulpicio inter ſacrificādū e capite apex ꝓlapſus eidē ſacerdotiū abſtulit. Li. vō trāſtulit ad auctoꝛitatē magnā. Apex inquit ſenectutis eſt aucta auctoꝛitas quanta fuit in. M. Cęlio Metello.

Apiculus diminutiuū paruus apex. quod ⁊ apiculum dicitur Feſtus. Apiculum filum quo flamines velatū apicē gerūt.

Apexabo. Jnteſtinuꝫ ſanguine plenum admixto pingui ſic dictū ꝙ in ſummitate quiddā quaſi in capite apicem habent.

Appion nomen fuit grammatici celebꝛis qui vt Sen. ſcribit ſub. C. Cęſare tota circumlatus eſt gręcia.

Aphęreſis. pe. coꝛ. ⁊ antepe. cū ę dipth. dici pōt abſciſſio. Figura q̄ a pꝛincipio dictiōis litterā vel ſyllabā aufert: vt Ponemetuꝫ pꝛo depone ἐξ ἀπὸ καὶ αἱρῶ ὑμαι π εἰς φκατα την δασειαν ἀποβλητον του ο.

Aphꝛica: regio ab α fine ⁊ φρικη frigus q̄ſi ſine frigoꝛe. Hanc tertiam oꝛbis partem plęriqꝫ dixerunt.

Aphꝛos latine ſpuma Jnde aphꝛoditen Uenerem dicimus qꝛ de maris ſpuma concepta fertur. Aphꝛonitrum: ſpuma nitri: Aphꝛodiſia dicuntur venereę voluptates.

Aphilos. pe. coꝛ. dicitur qui nullum habet amicum.

Aplanes pe. pꝛo. dicitur non vagus inerrabilis. Macro. lib. j. de ſom. Hic enim cęlum qđ aplaneis ſphęra vocitetur partem vnā: ſeptem vō ſphęras quę vagę vocantur.

Applodo is. pe. pꝛo. Uide in dictione plodo.

Appluda pe. ꝓ. a q̄buſdā interpꝛetet̃ furfur a q̄buſdā ſoꝛbitionis genus liq̄diſſimū. Ply. docet Appludā vocari purgamēta milij ⁊ panici ⁊ ſiſamę: cū ī frumēta palea dicat̃. Dicta appluda ab applodēdo ꝙ ꝓp tenuitatē qꝛ minutiſſima ē ſpū deijciat̃. Neuius Ne hercle appluda eſt hodie q̄ꝫ tu leuioꝛ.

Apocalypſis latine reuelatio. Ex ἀπὸ quę re in compoſitiōe ſignificat. ⁊ καλυπτω velo.

Apocope. pe. coꝛ. Amputatio Ex ἀπὸ quę re vl'ab ⁊ κοπτω ſcindo amputo. Figura quando vltima littera vel ſyllaba tollitur: vt peculi pꝛo peculij.

Apocryphus a. um. pe. coꝛ. latine abſcōditꝰ ſecretus. Ex ἀπὸ quę exaggerat rē ⁊ κρυπτω abſcōdo. Jlla vō ſcriptura dicit̃ apocrypha cuius occulta oꝛigo ē ⁊ ī q̄ licet inueniat̃ aliq̄ veritas: tn̄ ꝓpter multa falſa nulla ē ī eis canonica veritas

Apocriſarius latine dici poteſt reſponſalis. Ex ἀποκρινομαι qđ ſigt̃ rn̄deo. Et ponit̃ ꝓ legato. Apocriſis reſpōſum

Apodixis euidēs pꝛobatio: demōſtratio ſiue experimentum. Unde Apodixes grammicę vulgo dicuntur geometrice ꝓbationes. Amb. Crudeliſſima omnium fęminarum ad filium meum voluiſti apodixen tuę artis magicę demonſtrare: Hel. Apodixis apodixim vtriuſqꝫ callens cum ea quę dubia aut obſcura ſunt per ea quę ambigua non ſunt illuſtrantur. ſed cuꝫ in lingua cōmuni ſcribatur δεικνυμι demonſtro per ει in pꝛincipio καὶ. μ. δειξω Locus ille debet emendari apodexis per e in penultima.

Apodyterium latine ſpoliatoꝛium. Locus in quo loturi aut ſudaturi veſtes deponebant. quas capſarij ſeruabant. Nā

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

απὸ λύειν exuere dr̃. Ply.ad Appolinarẽ. Inde appodyteriũ balinei laxũ ⁊ hilare excipit cella frigidaria ĩ q̃ baptiſteriũ ampliũ atq; opacũ λυνω και λυω ingredior quaſi veſtem ingrediamur απο priuat.i.ex veſte exeo.

Apologus pe.cor.Fabula in qua bruta aĩalia loq̃ ĩtroducũtur Nam eſt quędam ex humilibus rebus compoſita forma ac ſpẽs ad videndum que ⁊ apologatio dicitur.

Apologia reſpõſio vel ſatiſfactio defenſio ſeu excuſatio:que ⁊ apologeticon ⁊ apologena.atis dr̃. Uñ apologeticus liber i.ſatiſfactionalis. Hie.ad pãma.⁊ Oceanuꝫ Quis prudẽtior doctior eloquentior Euſebio ⁊ Didymo aſſertoribus Origenis inueniri poteſt quoꝝ alter ſex voluminibꝰ τὰς ἀπο λογιασι.defẽſiones ſcribẽs ita eũ ſe ſenſiſſe confirmat

Apolatizo as.cõtẽno. Plau.in Epiſt. Auxilia mihi ⁊ ſuppetię ſunt domi apolatizo inimicos omnis.

Apophoretũ αποφορήτον pe.p.munꝰ qđ dare ſolebat ſaturnalibus quẽ morẽ hodie quoq; ſeruamꝰ mẽſe decẽb.in natali ſaluatoris die.Sue.in Domi.Dabat ſicuti ſaturnalibus viris apophoreta ita p Calendas martias feminis. Idẽ in Cal.Agitato cithio comeſſatiõe q̃dã in apophoretis in tres ſeſtertiũ cõtulit.Dicta apophoreta a φορεω ꝙ ab iis quos ſalutabant referent̃ αποφωρειν eñi modo auferre:modo referre ſignificat.apophoreta ẽt dicuntur vaſa a ferendo. Athenęus.Uaſa que cõuiuis apponebãtur vt ſecum ea ferrent:donoq; haberent αποφορητά vocabant.

Apocataſtaſis απὸκατάσις latine inſtauratio Apocataſticus inſtauratus.

Apophaſis pe.cor.negatio abnuẽtia.Ex απο re.⁊ φαους reſponſio apophatica negantia.

Apoſiopiſis pe.cor.a Cicerone dr̃ reticẽtia a Celſo obticentia alii interruptionẽ appellãt quod eſt ſileo:vel taceo. Naꝫ eſt quaſi interceptũ ſilentiũ.Figura indignantibus familiaris in qua verbuꝫ extrinſecus ſubintelligitur.Uirg. Quos ego deeſt enim puniam vel quid ſimile.

Apotheoſis pe.p.cõſecratio ſeu deificatio. Ex απὸ q̃ ab indicat ⁊ φεωσις diuinitas:quaſi a diuinitate ꝓcedẽs. Unde Ser.in daphni apotheoſim dixit relationẽ in deos cũ.ſ.hominẽ inter deos numeramus apotheoo deifico.

Apodes pe.cor.aues q̃dã ꝙ careãt vſu pedũ. Alio noĩe Cypſelli dicunt̃ ex hirũdinũ genere:volãt plurimũ nidificãt in ſcopulis atq; in ęditioribus domibus. Quies eis niſi in nido nulla:aut pẽdẽt.aut iacẽt. Ply.li.x. Plurimum volant quę apodes vocantur quia careant vſu pedum. Huius nominatiuus ſingularis eſt apus.apodis.

Apollo inis.⁊ Apollos.apollo ſm̃ gręcam declinationem. creditus fuit deus quẽ gręci ẽt φοιβον hoc eſt ſolẽ appellant Cui vt Macro.inq̃t varię fuerunt poteſtates. Nã fuit auctor carminis:pſes vaticinii:ſagittandi peritiã habuit artẽ medicine ꝑ calluit:⁊ chordę vocalis. Idẽ dr̃ liber ꝙ libere ꝓvaget̃ per aerẽ.Dictus apollo ab a.fine ⁊ polli multi ꝙ ſolus ipſe luceat.

Apollinares ludi qui in honorem apollinis fiebant.Et apollinaris nomen proprium.

Apollonius nomẽ phi alabadẽſis ſiue Tianei q̃ rhodiis vixit Unde ⁊ rhodius appellatus eſt. Hic dictus eſt a Suetonio clariſſimus dicẽdi magiſter ſub quo vt Plutar.ſcribit Ci. ⁊ Cęſar cõdiſcipuli fuere Hic Pythagoricus Philoſophꝰ dũ Epheſi vitaꝫ ageret ⁊ forte in multitudine diſputaret p eã horã q̃ Domitianꝰ interficiebat̃ defixus ⁊ elinguis ſtetit Tũ aũt exclamauit Euge Stephane pulchre.Stephane percute peccatorem.pulſaſti vulneraſti ⁊ interfeciſti.

Apollonia ciuitas Epiri corinthiorum colonia:optimis olim inſtituta legibus.vulgo his temporibus Uallonia noĩatur. De hac Stra.Cõdidere apolloniã corinthii Corcy reiq; ab Aeante fluuio ſtadiis decez a mari ſexaginta.Eſt ⁊ Apollonia inter inſulas thracię cis. Iſtrum amnem locata.

Appollodorus nomen proprium pictoris excellentis: ⁊ nomẽ oratoris pergameni.

Apollydes pe.p.lat.depditi dici pñt απολλυμι.pereo.

Aponus pe.cor.fluuiu s ſeu fons calidis aq̃s aut longe a patauio.Uel vicus vbi balneę ſũt. Luc.li.vi. Colle ſedẽs aponus terris vbi fumifer exit atq; anthenorei dipgitur vnda timaui.Apona aũt nõ tã q: contra morbos ſint dicũtur: q: citra dolorę vllũ afferãt remediũ.Unde patauini quoq fontes appellati ſũt aponi: vt Caſſiodoro placet ἐξάστερ τικης και πονος το αλγος και μοχθισμος.

Apophthegma atis. acuta rñſio. ἐξαποφθεν γεσθαι.

Apoplexia ſiue apoplexis ſubita ꝑcuſſio:quã ſeq̃t̃ mors ἐξα ποπλητῶ.μ.αποπλήξω ictu conſterno.

Apoplectici ſunt quos dicimus attonitos quoꝝ videlicꝫ ⁊ corpus ⁊ mens ſtupet ictu fulminis aut morbo. Hie. in chronicis.Ualentinianũ ſubiti ſanguinis eruptione mortuũ ſcribit quę gręce apoplexis vocat̃. Perſuaſuꝫ aũt vulgo ẽ cu quis repẽtina morte corruit:euenire id gutta ſanguinis ec pite in cor delata.Quod quidem ⁊ Spartianus Capitoli nuſue iam tunc credi paſſim demonſtrat.

Aporia.penuria indigentia. Nã ἄπορὸς aporos indigens paup dr Uñ apud eccleſiaſ.Aporia hominis ĩ cogitatu illi

Aporior aris conuitior ⁊ quaſi pauper abiicior.

Apoſtaſia cũ accẽtu ĩ pe.elõgatio defectio rebellio Apoſtata ſiue apoſtaticꝰ rebellis. Hie. Niſi venerit diſceſſio primu quod gręce dicitur ἀποςάσια ἐξιςημι.μ.στησω.

Apoſtato as.pe.cor.rebello. Cypri ad Cornelium Intereſſ debet inter eos qui vult apoſtatauerũt: ⁊ ad ſęculum tui r nunciauerant reuerſi gentiliter viuũt vel ad hereticos tra fugę facti contra eccleſiã parricidalia arma ſuſcipiũt Hi formauit nomen verbale. Hiero.in Ezechiele. Mitto in ego te ad gentes apoſtatices.

Apoſtema atis.pe.p.αποστημα vomica eſt que ⁊ ſuppu ratio a latinis cũ concurſus mali humoris in aliqua part corporis factus eſt.Sed ꝓprie αποστημα ſpacium diſt tia ἐξαφιστημι.μ.αποστησω.

Aplꝰs latine miſſus:ſiue nuncius dr̃ αποστέλλω mitto

Apoſtrophe pe.cor.dici põt ↄuerſio.Figura cũ ad aliquẽ ꝑ cundam perſonam fit ↄuerſio:vt Te nunc alloquor africa ne cuius mortui nomen ſplendori ac decori eſt ciuitati.

Apoſtrophus accentus cõliſiuus in fine alicuius dictionis notans vocalem precedentis dictionis eliſaꝫ propter hia vt αφ ων απ αμβροσιου και λεπινου.

Apotheca:cella vinaria. Plyn. Uina in apothecis canis co mutantur. Proprie tñ eſt in qua vinũ ⁊ cõſeruat̃ ⁊ vendi Itẽ tñ pecuniaꝝ detinẽt vini apothecę: nec alia res mai incremẽtũ ſentit. Apud iuriſconſultos accipitur pro quo dam obligationis genere.

Apotomia.maior pars ſemitõi que a latinis diſciſſio dici põ ἐξ αποκαι τεμνω ενθεν τομη

Apozima.a qua cocta cũ variis condimentis.

Apoxymenos.gręci vocant eos qui e corporibus ſordes d tergunt quaſi diſtringentes.

Apparo.as.pe.co.ſignificat ad dignitatẽ quandã ac põpã m apto. Ci.li.iii.de ora. Illa q̃ ĩ apparatu fori appellãt̃ iſigni Pręparo ṽo ante paro quę vtilia mihi fore credo. Idẽ li. offi.Facile totius vitę curſuꝫ videt ad eãq; degendã pręp rat res neceſſarias.Et q̃q; apparatus videat̃ vtrũq; ſigni care.vt apparatus belli quaſi preparatio. Id tñ potius ẽ e quadã cõſequentia q̃ꝫ ꝓprietate. Nã vt dicimus naues n modo inſtructas: ſed ẽt ornatas quia vt inſtructiores a bellum:eo pulchriores ſunt ita apparatum belli vocamus quę ad bellum quodam decore ⁊ ornatu aptantur.

Appareo:es.pe.p.ſignificat videor. Uirg. Apparet liquido ſublimis in aere niſus.Et apparere eſt de improuiſo ſe oſt dere. Cic. Cũ ęq̃tes Antonii apparuiſſent. Item Obedire ⁊ pſto eſſe ad obſequiuꝫ Uir.li.xii. Hę ionis ad ſolium ſeuiq ad limina regis apparent. Hinc.

Apparitores dicti ſunt ꝙ appareãt ⁊ preſto ſint ad obſequiu qui ⁊ ſtatores dicũtur vt ſunt hi.q̃ magiſtratibus circũſtã parati ad obſequendum.Quãdoq; apparitores tabellariorum officio fungebantur.Dabat̃ eñi comes magiſtratibus

qui e

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

qui ⁊ ſalariũ a rep. licet paruum accipiebat. Ci. in ver. acti. v. Tuus apparitor parua mercede ppl̄i conductus.

Apparitura ipſum miniſteriũ. Scribit Sue. li. de grāmaticis. Orbiliũ appariturā feciſſe magiſtratibus ſignificās eum ſe ciſſe apparitorē miniſtrũqꝫ magiſtratuum.

Apparitio. oſtenſio que grece epiphania dr̄. Et apparitio pro ipſis apparitoribus accipit̄ q̄ ꝑſto ſunt. Amb. Miſſa apparitione cũ ingēti ſtrepitu ſuis eā tribunalibus ꝑcepit ſiſti.

Apparitorium. dr̄ omne id quod paratur: vel adiutoriũ.

Appello as noīo. Ci. Pub. Scipionē q̄ primus africanus appellatus ſit. Itē appellare eſt comiter ſeu familiariter noīare vocare. Ouid. lib. j. faſ. Iāqꝫ potēs miſſo genitorē appellat amico. Sue. ī Ceſ. Appellatiſqꝫ de rep. pr̄ibus .i. noīatis vocatiſqꝫ. Itē inuitare. Vñ Vlpi. de iniurijs. Appellare eſt blāda orōne alterius pudicitiā attētare. Amb. Per ſeipſuꝫ ⁊ ꝑ notos ⁊ ꝑ affines cepit aures v̄ginis appellare. Interdũ ponit̄ ꝓ appellare Afra. Appellat huc ad mollē noſtrā nauiculā. Interdũ ꝓ aduocare. Vñ appellatus dr̄ ad quē facta ē ꝓuocatio. Quintil. Appellabat̄ a creditoribꝰ .ſ. vt ſolueret debitũ. Interdũ eſt poſt ſniām tanqꝫ male latam ꝯ aliquem agere. Vñ Vlpi. Qui appellat: maiorē iudicē debet appellare. Dicimuſqꝫ appello principem ⁊ ad principem.

Appellare ex aduerſo eſt nomina per antiſtrophin imponere vt qui herbam illam omni duricia carentem holoſteon vocauit quo ſignificatur tota oſſea.

Appellatio aduocatio ſiue prouocatio. Et appellatio vt docet Ser. ē vt ꝓpria noīa: vt hic Cato ille brutꝰ vocabuluꝫ ē quo res inaīales enunciant̄. Nomē eſt qd̄ deus vel homo.

Appello is. ꝑ geminũ. pp. appuli appulſuꝫ: ſigt̄ ꝯduco vel adduco: vt cum e pelago q̄s ad littus acceſſerit vt ille appulit ad portũ vel in pontũ vel pontui. Virg. Hic me digreſſuꝫ vr̄is deꝰ appulit oris. Hic appulſus. us. ꝓ acceſſu pecorꝫ ad aquā Iurecon. Totum corrumpat pecoris ad quam appulſum. Quandoqꝫ appellare ſignificat ponere dirigere: ⁊ aīum ad aliq̄d agendũ intendere. Teren. Poſtqꝫ poeta aīum ad ſcribenduꝫ appulit .i. poſuit. Plau. in aſi. Argenti viginti mine me ad mortem appulerunt .i. adduxerunt.

Appello is. ꝑ ſimplex. p. apuli. apulſum. ex a ⁊ pello. ſigt̄ amoueo: vt Apulſus ab vrbe .i. amotus. Sũt tñ q̄ putent aſpello nō apello ſcribi debere cōponiqꝫ ex abs: ſeu ab ſ ī b. mutata ſicut fit ī aſporto: ꝙ ſm̄ Priſ. nō ab a cōponit̄. ſꝫ ex ab ⁊ b ī ſ ꝯuertit̄ ne ſi apporto ⁊ appello dicat̄ ex ad compoſita exiſtimēt̄. Nā ita ī captiuis plauti legit̄. Hic ē ille dies nulla vite ſalus ſperabilis ē mihi neqꝫ exiliũ exitio ē: neqꝫ adeo ſpes q̄ mihi hũc aſpellat. Et ī Amphi. Inde optīe aſpellā virum.

Appendo is. di. ſum. ſuſpēdo q̄ſi ad aliq̄d pēdo: vt appēdi vuā ad tigna. Ply. Atqꝫ vuas iā maturas ad ſolem appēdere. ⁊ appēdere ē ad ſtaterā lancēqꝫ pōderare. Ci. ī Anto. Vt iam appēdat̄ pecunia nō numeret̄. Cōſtruit̄ qñqꝫ cũ duobꝰ actiuis. Hier. ī li. Gñ. Appēdit pecuniā quā ephron poſtulauerat q̄dringētos ſiclos ꝓbate monete. Itē appēdere ſigt̄ iuxta dare. Lact. li. iij. Scilicet ⁊ aurũ appēdere debuit tanqꝫ ꝓ mortuo. Hectore. ⁊ appēdere adiũgere. Vñ appendix.

Appendeo. es. iuxta ſeu ad aliquid pendeo.

Appendix dr̄ ꝙ alij adiunctũ eſt quaſi ex alio pendeat. Vulgo pendicie. Ci. in hortē. Vidit qd̄ videndũ fuit appendicem aīi eſſe corpus: eſt ⁊ appendix genus ſpine.

Appeto. is. pe. cor. auēter cupio: ⁊ tā in bonũ qꝫ ī malũ ſicut expeto capit̄ niſi ꝙ in expeto maior vis ē ꝓpter ex. q̄ maximā ī ſe vim ꝯtinet: vt apud Curtiũ. Herebat iter cupiditatē pudorēqꝫ ⁊ quo modeſtius qd̄ expectabat appeteret ꝓuicacius oblaturos eſſe credebat. Fallunt̄ itaqꝫ q̄ differētiā aſſignāt inter appetere ⁊ expetere dicētes: expetere cũ rōne eē: appetere q̄litercumqꝫ. Ex peto bona ſaneqꝫ honeſta. Appeto v̄o ex quo appetitus q̄ eſt īmoderata cupiditas. Qd̄ ꝯſtat falſũ in vtroqꝫ qñ oſtēdere licet ⁊ appeto ad bona atqꝫ honeſta auctores vſos fuiſſe: ⁊ expeto ad īhoneſta atqꝫ mala. Ci. Caſio. De his que ꝓpoſuerā ꝯfirmatio noſtre amicitie de qua pluribus v̄bis nihil opus eſt: tu puer me appetiſti: ego autē ſꝑ ornamento te mihi fore duxi. Idē lib. iiij. tuſ. Oīm que vt bona nā appetimus ſic ⁊ a malis nā declinamus. Et Augu. lib. ij. ci. dei. Non deoꝝ precepta ſunt ſed hoīum inuenta q̄ vtcunqꝫ conati ſunt īgenijs acutiſſimis ꝑditi ratiocinando īueſtigare q̄d in rerũ natura latitaret: q̄d in moribus appetendũ eſſet atqꝫ fugiendũ. Hiero. ꝯ Virgil. Rara virtus eſt: nec facile a multis appetit̄. Cyprianus ad ꝑſbyteros. Quid cupidius appetere: q̄d magis velle ac tenere nos cōuenit qꝫ vt radicibus fortius fixis ⁊ domicilijs nr̄is ſuꝑ petrā robuſta mole ſolidatis incōceſſi ad ꝓcellas ⁊ turbines ſeculi ſtemus: Idē in malũ. Nec periculũ ſui appetat que ad meliora ⁊ diuina ſe ſeruat. Qd̄ aũt expeto ēt ad voluptates ⁊ qñqꝫ ad maximũ malũ ꝑtineat. Ci. oñdit lib. j. offi. Expetuntur diuitie tũ ad vſus vite neceſſarios tũ ad ꝑfruēdas voluptates. Aug. Nouimus qr̄ mēs humana ī diuerſis mũdi huius illecebris ⁊ ꝯcupiſcentijs deuicta fugit laborē expetit voluptatē. Ad maximũ malũ. Ci. in piſonē. A me quidē ēt penas expetiſtis q̄bus ꝯiuratoꝝ mētes mortuoꝝ expiaretis .i. req̄ſiſtis: ſiue flagitaſtis. Hier. ad euſto. Et deuorato Iuda ad cribrādos apl̄os expetiuit poteſtatē. Nā expeto quo eſt maioris vis ſi in malā ſumat̄ partē: eo magis a rōne deficit: ⁊ capitur ꝓ ſumo ſiue req̄ro. Iō cum abl̄tō cōſtruit̄: ſicut apud Quintil. lib. x. Ex cognitiōe reꝝ exēploꝝqꝫ q̄bus in primis inſtructus dꝫ eſſe orator ne oīa teſtimonia expetat a litigatore. Aliqñ tñ ꝓ requiro ſiue deſidero ſolo actō cōtentũ eſt. Plau. in caſi. ꝓlogo. Nos poſtqꝫ ppl̄i rumorē intelleximus ſtudioſe vos expetere plautinas fabulas. Appeto v̄o preter eam quā ꝑdiximus ſignificationē ponit̄ ꝓ adeo qr̄ ſicut dicimus: adeo ꝑtorē ita appeto ꝑtorē. Interdũ appetere ſigt̄ inſtare appropinquare. Ceſar li. vj. Dieſqꝫ appetebat ſeptimꝰ quē ad diē. Ceſar ad īpedimēta reuerti conſtituerat. Liui. Vbi nox appetit ꝓpe riuos aq̄ꝝ ſine munimēto paſſim ferarũ ritu ſternũt̄. Idē. Iā ver appetebat. Interdũ vulnerare. Idē lib. vij. Leuans ſe alis os oculoſqꝫ hoſtis roſtro ⁊ vnguibus appetit. Hier. ꝯ Rufi. Ab alio appeteris ⁊ illi terguꝫ obuertēs q̄ſcentē ꝯ te ꝓuocas. Idē ad vitalē appetere q̄ſi ꝓ amare poſuit cũ inq̄t Impēdio ꝑcor vt ī amore quo nos appetere cepiſti ad finem vſqꝫ perdures. Ab appeto fiunt appetitor. Appetitus ⁊ appetentia ⁊ appetitio pro deſiderio. Ply. lib. xix. A ſtomacho faſtidium auferunt: cibiqꝫ appetentiam faciunt lactuce.

Applaudo pedē eſt pede terrā quatio: qd̄ fieri ſolet in deriſuꝫ Hier. ꝯtra Io. epm̄: ⁊ qꝫqꝫ torqueatis ora: trahatis capillos applaudatis pedē: fidē eccl̄ie apertiſſime confitebor.

Applico as. pe. cor. aui. atũ. ⁊ applicui citũ ſigt̄ appello adiũgo adnecto: ⁊ cōſtruit̄ cum dtō vel actō mediāte ad. Iuſt. lib. ij. Igit̄ cũ hercules ad littus amazonũ applicuiſſet. Virg. que vis īmanis applicat oris. Transfertur ad alia. Ci. Apio pul. Oēs vires ciuitatis ſe ad Pōpei ductũ applicauerunt .i. adiunxerũt. Idē li. j. of. Itaqꝫ ſe alij ad ph̄iam alij ad ius ciuile alij ad eloquentiā applicāt .i. apponũt vel ꝯferunt. Col. li. v. Poterit ad hoc vniuerſa vinea ſub iugum mitti ſi tñ prius trũco ē applicitus .i. adiunctus. Ci. li. ij. ad heren. Qui in itinere ſe tā familiariter applicuerit .i. ſe ſociauerit. Ter. ī An. Tũ ille egēs forte applicat ꝑmũ ad chryſidis pr̄eꝫ ſe .i. reducit vl̄ recipit. Hier. ī li. Rx. Et applicuit Samuel oēs tribus iſrl̄ ⁊ cecidit ſors ſuꝑ beniamin qd̄ eſt q̄ſi ad ſe venire fecit.

Appoſitus a. um. qd̄ eſt iuxta: vel ad aliq̄d poſitũ. Ci. ī arte veteri. Gladium ꝓpe appoſitũ a vagina eduxit ⁊ illũ alteꝝ occidit. Aliqñ ſumit̄ ꝓ eo qd̄ eſt ꝯueniēs ⁊ ꝓpoſitũ. Idē in eodē Eā ipſaꝫ ſcripturā ī q̄ inerit illud ambiguũ de quo q̄rit̄ totā oībꝰ partibꝰ ꝑtētare ſi q̄d aut ad id appoſitũ ſit qd̄ nos interꝑtemur aut ei qd̄ aduerſariꝰ ītelligat aduerſet̄. Et li. j. of. Offiñ eius facultatis videt̄ dicere appoſite: ad ꝑſuaſionem. Alias ſignificationes quere in dictione pono.

Aprutium. Italie regio inter Apuliā ⁊ Picenũ: hec etiā Sanniũ dicebatur vbi multi ppl̄i erant. In ea ciuitates. Aquila Adria Sulmo Ortona Arpinũ Aquinũ ⁊ multe alie.

Apprime pe. ꝓ. aduerbiũ ad apprimus qd̄ eſt lōge primus vt

ſcribit.Gel.Vñ apprime ſignificat imprimis egregie valde Teren.in an. Id arbitror in vita apprime vtile eſſe.

Approbus pe.cor.valde ꝓbus.Gel.Et in vſu eſt Cecilij poete comici hierocles hoſpes eſt mihi adoleſcens approbus.

Apicꝰ pe.ꝓ.locꝰ ſoli expoſitꝰ q̃ſi ſine frigore:a greco φρικη qđ horrorē ſigt. Vñ ēt putať aphrica dici. Var.aprica ſit terra vbi ſeras violā ⁊ hortos facias ꝙ ea ſole nutricāť:ſꝫ φ aſpi rata ꝯuertiť ī π ſuā tenuē.Apricus hō ⁊ aprica auis que ſo la gaudet.Virg. Et apricis ſtatio gratiſſima mergis.

Apricari eſt in aprico loco eſſe:vel aeris amenitate vti vel ca leſcere.Var.in miniſterijs . Licet videre multos quottidie hyeme in ſole apricari.Ply.lib.xxxvi.De columbis.Apricā tur alie ſcalpentes ſeſe.Ci.in Cato.Vbi enī poteſt illa etas aut caleſcere vel apricatione meliꝰ vel igni aut viciſſim vm bris aquiſue refrigerari ſalubrius.

Aprilis mēſis dictus ē q̃ſi aperilis ꝙ terrā aperiat q2 verna tē perie plātarū germina aperianť.Vel đ2 aprilis q̃ſi amphri lis ab αφρος ſpuma cū ex maris ſpuma nata ſit venus.

Aproſopos pe.ꝓ.latine imperſonalis diciť το προσωπον perſona grece appellatur.

Apſorus inſula in mari adriatico adiacens liburnie in qua ci uitas eodem nomine vt Ptol.lib.i.ſcribit.

Apſis idis.curuatura rote teſtudo.Vide in dictione abſis.

Aptus.a.um.ſicut li.iiij.cō.docet Aug.đ2 qđ ad aliq̄d accōmo datū eſt.Perſiꝰ.Non ego cū ſcribo ſi forte q̄d aptiꝰ exit. In terdū aptū đ2 neceſſariū.Ci.li.iij.de ſi.Itaqꝫ nā ſumus apti ad totius ꝯſilia ciuitatis.Interdū elegās:vt apud eūdē li.ij. de ora.Ita porro v̄bis eſt aptus ⁊ p̄ſſus:vt neſcias vtrū res oratione:an verba ſententijs illuſtrenť.Et de offi.Vt enī pulchrytudo corporis apta cōpoſitione mēbroꝝ mouet ocu los.Interdū ꝯnexū.Vir.li.iij.Geor.Ipſos e torq̄bꝰ aptos iū ge pares Interdū adeptū.Var.Ea oībus oſtēdat que bella aptus eſt.Huius compoſitū ⁊ ꝯtrariū eſt ineptus.

Apto.as.ꝯuenieñter aliq̄d rei alicui iūgo ſeu accōmodo.Et con ſtruiť cū datiuo vel actō mediāte ad.Ci.li.i.phil.Cuiꝰ deni qꝫ fortune ſtudia tam laudi ⁊ gratulatiōi tue ſe nō aptarit: Amb.Ita ad mēſurā corpuſculi eiꝰ aptauerat īdumētū ⁊ tā nimio fulgore ꝯſpicuū.vt nullus dubitaret hoc niſi manibꝰ angelicis preparatum.Huiꝰ ꝯpoſita ſunt adapto ⁊ coapto.

Aptotū pe.ꝓ.đr ſine caſu ab α ſine και πτωσις caſus απο του πιπτω.μ.πεσου μαι πεπτωκα.

Apulia.italie regio mari hadriatico ꝯterminā īter dauniā ⁊ ca labriā q̄ ⁊ iapygia ab iapyge dedali filio q̄ eā regionē tenuit vſqꝫ ad dauniā dicta ē huiꝰ noīs p̄ma cor.licet. Appulus il lam ꝓducat ⁊ ob id ꝑ duplex.pp.ſcribiť.Apulia per ſimplex Et ſcđa ī Appulus ſit correpta in apulia ꝓducta.Iuue. Vē dit agros ſꝫ maiores apulia vendit.Luc.lib.v. Appulus ha driacas exit garganus in vndas.Hora.tñ produxit ſecundā Sed prius appulis iungetur caprea lupis.

Apud ꝑpoſitio eſt q̄ nunq̄ꝫ cōpoſita reperiť appoſita v̄ocauſa libus:qñqꝫ locū denotat:vt apud Mantuā hec ſcripſi. Qñ ꝑſonā:vt apud regē.Qñqꝫ loci ⁊ ꝑſone ꝯiunctionē:vt cena ui apud Pōpeiū.Sꝫ cū ad perſonā referť plerūqꝫ familia ritatē ſigt nō dñium:vt fui apđ te.i.tecū vel domi tue.Me lius tñ loci ſeruit:vt apud forū te vidi.Poniť interdū ꝓ In Terē.in an.Apud forū mō ibo.Penes v̄o ⁊ poteſtatē ⁊ ꝑſo nam ⁊ dñium.Ouid.li.i.faſt.Me penes eſt vnū vaſti cuſto dia mūdi.Qñqꝫ etiā ſine dñio:vt fides penes auctores eſt.i. apud.Relatū ad perſonā ēt interdū denotat vituperationē. Culpe videať penes p̄rēꝫ.Interdū laudē.Ci. Penes quos laus adhuc fuit.Interdū cōmodum ⁊ incōmodū.Liui. Pe nes eoſdē pericula belli penes quos p̄mia eēnt . Seruit etiā loco.Ci.ad heren.Ita petulās eſt atqꝫ acer vt ne ad ſolariū quidē vt mihi videť ſꝫ penes ſcenā ⁊ in eiuſmodi exercita tus ſis locis.i.apud ſcenā.Dicimus ēt penes te eſt laus mea q̃ſi in manu tua arbitrium vite mee penes te eſt.

Apyrena alij apyrina mala diciīť punica:ſiue granata ꝓprie dulcia.Sene.ad Lucil.Sic īperturbatus ſapiēs đ2 quo mō apyrena diciīť nō q̄bus nulla duricia eſt granorū: ſꝫ q̄bus minor.Dñr aūt granata a granis:punica a regione. Ariſto. tñ in fine libri.ij.meteorologicoꝝ αλλεις τουναντιομ της πυκνοτητος αναγκαιομ γινεται την εκθλιψιν οιον οι πυρηνες οι εκ τομ δακτυλωμ πηδωντες idest ſed ad ꝯrium inſpiſſationis neceſſarium eſt fieri extru ſione queādmodū ipſe bacce oſſa ceraſorū ex digitis exilien tes:ſed ſunt Ariſt.traductiones mendoſiſſime:forſan tamē per quādā ſimilitudinē grana quia ignita pomorū illorum diciīť ⁊ a modo priuat modo auget ſignificatum.

Apyrotus pe.produ.gemma cui ignis non nocet.Diciť ⁊ Apy raſta carbunculus ꝙ ignem ſentiat.

A ante Q

Aqua.cōponi videť ex a ⁊ q̄.q̃ſi a q̄ viuamꝰ.Eſtqꝫ elementū qđ ab eq̄litate đ2. Nihil eſt enī illa dū q̄ſcit equabilius.

Aquula diminu.Ci.lib.de orato.Que mihi videť nō tam ipſa aquula que deſcribitur q̄ꝫ platonis oratione creuiſſe.

Aquagiū quaſi aque agium.Eſt enim aque ductus.

Aquarius rij.vndecimū ſignū zodiaci eſt poſt capricornū.Hic ferť Ganymedes qui pocula dijs miniſtrat per quē Ianua riū intelligimus.xv.kal.Febru.incipit exoriri.Hunc Iuppi ter eius pulchrytudine captus ab aquila in celum raptū mi niſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.

Aquarius.a.um.qđ ad aquā ꝑtinet: vt coſ aquaria res aq̃ria. Gel.Re aquaria defectos.Ply.lib.xxxiij.Quippe cū in exa cuendo oleares cotes ⁊ aquarie differant oleo delicatior et fiat acies.Aquarius ſulcus qui aquā educit.Col.lib.ij.Cre broſqꝫ ſulcos aquarios quos ⁊ nōnulli elicies vocant.

Aquarium ſiue aquariolū locus in quem ſordida aqua iacta tur:qui ⁊ lauatrina a lauando appellatur.

Aqueus.a.um.quod ex aqua eſt:vt color aqueus.

Aquatus.a.um.aqua infuſum:vt aquatū vinū.Hier. Vinum ſi aquatius bibitur calix frangitur : menſa ſubuertitur.

Aquaticus.a.um.qđ in aqua degit : ſicut terreſtris qui in ter ra viuit.Ply.terreſtres ⁊ aquatici piſces.

Aquatilis pe.cor.idem qđ aquaticus.Aug.lib.viij.ci.dei.Qui tamē longe preponitur animalibus aquatilibus cum ipſas aquas terris preponat Plato.

Aqualis gñis maſ.genus vaſis ad aquā tenēdaꝫ qđ ⁊ matula đ2.Plau.Date iſti ſellam vt ſedeat:⁊ aqualim cum aqua.

Aqualicus pe.cor.aluus vbi ſordes defluunt.Apicius Reples aqualicū ſicut laxamentū habet ne diſſiliat in coctura.

Aqualiculus diminutiuū ē ab aq̄licus:⁊ vas vocať ī quo por ci ſorbent per tranſlationē pro vētre ſiue aluo ſumiť tā oc culta q̄ꝫ apparente in q̄ ſordes fluunt de hoīe đ2 . Perſius. Nugaris cū tibi calue pinguis aq̄liculus ꝓpenſo ſeſqui pe de extet.Hier.Alius tumet aqualiculo mortē parturit : alius elinguis ⁊ mutus.Idē.Protenſus eſt aqualiculus inſurgūt humeri:turget guttur . Dicitur ⁊ aqualicus.

Aquilex penul.cor.qui aquam colligit.Var. At hoc pacto vti lior te thuſcus aquilex.

Aquilegiū.aque collectio.Plau.Si pluet:aq̄legio me iuuabo

Aquelicū:đ2 cum aqua pluuialis remedijs quibuſdā diciť.

Aq̄leia vrbs carnoꝝ metropolis iuxta quā defluit Timauus a legēdis aq̄s dicta.Mar.Et tu ledeo felix aq̄leia timauo. Ply.Aquileiā collocat in decima regiōē Italie . Fuit auteꝫ romanoꝝ colonia.xij.M.paſſibus a mari ſita. Ad eā flumi ne aduerſo onerarijs nauigať nauibus per natiſonē fluuiū Ex hac orti ſunt Chromatius ad quē Hiero.ſepe ſcripſit et Rufinus grece latineqꝫ eruditus qui Ioſephū ꝯuertit in la tinū cuius originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſij ſa no longobardis characteribus carioſiſſimus.

Aq̄tania regio ⁊ tertia gallie pars:ab obliq̄s aq̄s ligeris . Hec a Circio oceanū hꝫ q̄ aq̄naticꝰ ſinus đ2.Ab occaſu hiſpaniā A ſeptentrionē lugdunēſem ꝓuinciā.In ea lugdunū ⁊ bur digala ciuitates.Hinc aq̄tanus.a.um. Vñ Aquitani ppli.

Aq̄minaria dñr oīa vaſa deferēdis aq̄s deputata.Aquo.as.⁊ aquoraris:aquā haurio:ſiue aquā fero.Curtius.Cū miles aquatū profectus eſſet.Virg.ſub menibus vrbis aquantur